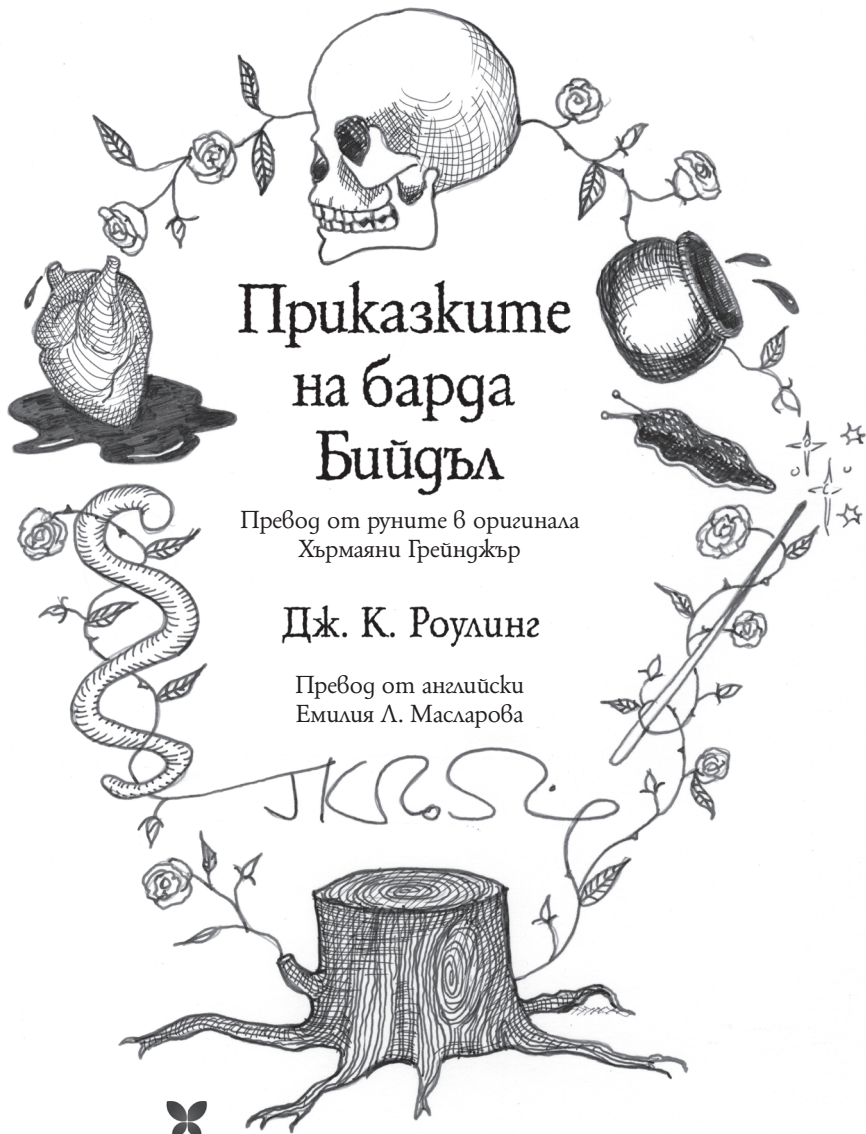

Приказките
на барда
Бийдъл

Приказките на барга Бийгъл

Превод от руните в оригинала
Хърмаяни Грейнджър

Дж. К. Роулинг

Превод от английски
Емилия Л. Масларова

ЕГМОНТ

Оригинално заглавие *The Tales of Beedle the Bard*

First Published in Great Britain in 2008
by Children's High Level Group
in association with Bloomsbury Publishing Plc.

Text and illustrations copyright © J.K. Rowling 2007/2008

Lumos and the Lumos logo and associated logos
are trademarks of Lumos Foundation

Lumos is the operating name of Lumos Foundation
(formerly Children's High Level Group),
a company limited by guarantee registered in Egnland and Wales,
number: 5611912.
Registered charity number 1112575

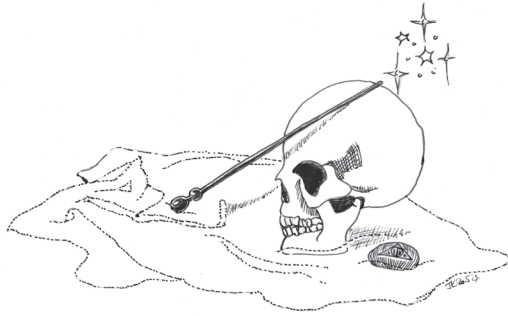
J. K. Rowling has asserted her moral rights

Всички права запазени.
Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Адриана Павлова
Консултант Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ АД, Костинброд 2016
Тираж: 3000 бр.
ISBN 978-954-27-1872-7

Съдържание

Предговор xi

1

**ВЪЛШЕБНИКЪТ
и ПОДСКАЧАЩОТО ГЪРНЕ - 3**

2

КЛАДЕНЕЦЪТ НА КЪСМЕТА - 21

3

КОСМАТОТО СЪРЦЕ НА МАГЪОСНИКА - 43

4

**ЗАЙКАТА БАБИТИ И НЕЙНИЯТ
КИКОТЕЩ СЕ ПЪН - 61**

5

ПРИКАЗКА ЗА ТРИМАТА БРАТА - 85

*Лично обръщение на Джорджиета Мълеър,
Главен секретар на Lumos - 107*

Предговор

„Приказките на барда Бийдъл“ са написани за погроставащи магьосници. Векове наред с тях приспиват децата и затова мнозина от учениците в „Хогвортс“ са чували за Подскачащото гърне и Кладенеца на късмета точно както малките мъгъли (не-магьосници) познават Пенеляшка и Спящата красавица.

Историята на Бийдъл прилича на нашите приказки по много неща, например доброто обикновено е възнаградено, а злото е наказано. Има обаче една съвсем очевидна разлика. В мъгълските приказки магията често е корен на несретите на героя и героинята: злата вещица слага отрова в ябълката, приспива принцесата за сто години или превръща принца в грозен звяр. А в „Приказките на барда Бийдъл“ срещаме герои и героини, които сами знаят да правят магии и въпреки това установяват, че им е точно толкова трудно

да решат проблемите си, колкото и на нас. Поколение след поколение приказките на Бийдъл са помагали на родителите магьосници да обяснят на невръстните си деца тази болезнена житейска истина: че магията създава толкова много неприятности, колкото може и да отстрани.

Друга съществена разлика между тези басни и мъгълските им подобия е, че магьосниците на Бийдъл търсят щастието си много по-напористо от героините в нашите приказки. Аша, Алмега, Амата и Зайката Бабити са все магьосници, които вземат съдбата си в свои ръце, вместо да потънат в непробуден сън или да чакат някой да им върне изгубената обувка. Изключение от това правило е безименната девойка от „Косматото сърце на магьосника“ – тя прилича в поведението си повече на нашите приказни принцеси, обаче приказката не завършва с „и заживели щастливо години напред“.

Бардът Бийгъл е живял в края на петнайсетти век и животът му до голяма степен си остава обвит в тайна. Знаем, че е роден в Йоркшир, а от единствената оцеляла до наше време гравюра се вижда, че е имал невероятно буйна брада. Ако приказките точно отразяват неговите лични схващания, той явно е обичал мъгълите, смятал ги е по-скоро за невежи, отколкото за зли, не се е доверявал на черната магия и е бил на мнение, че най-страшните изстъпления в магьосническия свят са плод на типични човешки черти като жестокост, бездушие и нагла злоупотреба с магьосническата дарба. В приказките му побеждават не героите и героините с най-силни магически способности, а онези, които проявяват най-голяма доброта, благоразумие и находчивост.

Към твърде сходни възгледи се е придържал и един магьосник от наше време – разбира се, професор Албус Перцивал Улфрик Брайън Дъм-

бълдор, носител на Ордена на Мерлин (първа степен), директор на училището за магия и вълшебство „Хозуортс“, председател на Международната конфедерация на магьосниците и главен съдия в Магисъбора. Въпреки това сходство е изненадващо, че сред многото книжа, които Дъмбълдор оставя на архива на „Хозуортс“ в завещанието си, са открити и бележки за „Приказките на барда Бийдъл“. Така и няма да разберем никога дали той е писал този коментар за собствено удовлетворение, или е смятал някой ден да го публикува, но професор Минерва Макгонъгол, сегашната директорка на „Хозуортс“, любезно разреши да поместим тук бележките на професор Дъмбълдор заедно с превода на приказките, току-що направен от Хърмаяни Грейнджър. Надяваме се, че прозренията на професор Дъмбълдор, които включват наблюдения върху историята на магията, лични спомени и информация, осветляваща ключови елементи във всяка от

приказките, ще помогнат на младото поколение читатели и сред магьосниците, и сред мъгълите да оценят по достойнство „Приказките на барда Бийдъл“. Всички, които лично са познавали професор Дъмбълдор, са убедени, че той с радост би подкрепил това начинание: лицензионните приходи от него ще бъдат дарени на сдружението *Children's High Level Group*, което подпомага деца, отчаяно нуждаещи се от глас.

Струва ни се съвсем оправдано да внесем още едно малко уточнение за бележките на професор Дъмбълдор. Доколкото можем да съдим, те са завършени някъде около година и половина преди трагичните събития, разиграли се на върха на Астрономическата кула в „Хогвортс“. Който познава историята на последната война в магьосническият свят (например всички, прочели и седемте книги за живота на Хари Потър), е наясно, че професор Дъмбълдор не разкрива докрай всич-

ко, което знае – или подозира – за последната приказка на книгата. Обяснението на този факт вероятно се крие в онова, което преди много години Дъмбълдор е казал на своя любим и най-известен ученик за истината:

Тя е нещо красиво и страшно и затова трябва да се отнасяте към нея с голямо внимание.

Независимо дали сме съгласни с професор Дъмбълдор вероятно можем да го извиним, защото е пожелал да предпази бъдещите читатели от изкушенията, заради които самият той падна жертва и за които плати ужасна цена.

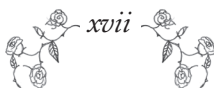
Дж. К. Роулинг

2008 г.

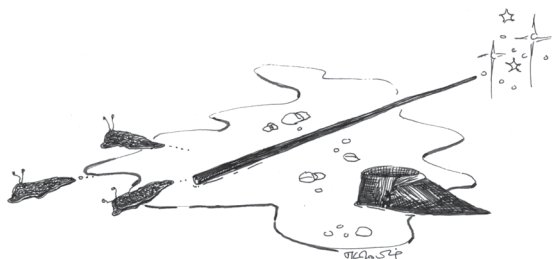
За бележките под линия

Професор Дъмбълдор очевидно е писал за читатели магьосници, затова тук-там съм вмъкнала обяснения на различни понятия и факти, за да станат ясни и на читателите мъгъли.

Дж. К. Роулинг

ВЪЛШЕБНИКЪТ И **ПОДСКАЧАЩОТО ГЪРНЕ**

Имало едно време добър стар вълшебник, който щедро и мъдро използвал магическите си способности, за да помага на своите съседи. Вместо да разкрива истинския източник на силата си, той се правел, че отварите, магиите и противоотровите идват готови от котлето, което наричал гърнето, носещо щастие. Хората се стичали от ку-

лометри с грижите и неволите си при вълшебника, който на граго сърце разбърквал гърнето и оправял нещата.

Този много обичан вълшебник доживял до дълбоки старини, а когато починал, оставил всичко каквото имал на единствения си син. По нрав синът бил съвсем различен от великодушния си баща. Смятал, че който не знае да прави магии, е нищожество, и често се карал с баща си заради навика му да помага на съседите с вълшебство.

След смъртта на стареца синът намерил скрито в старото гърне пакетче със своето име. Отворил го с надеждата да намери злато, но вътре видял меко дебело пантофче, прекалено малко, за да го обуе, и само едно, без еш. В пантофчето имало парче пергамент, на което пишело: „С обич и с надеждата, синко, че никога няма да опреш до него“.

Синът проклет баща си, защото в края на

живота си съвсем е изкуфял, после метнал пантофчето обратно в котлето, което решил оттук нататък да използва за боклукчийска кофа.

Още същата вечер на входната врата почукала една селянка.

– Внучката ми се е покрила цялата с брадавици – рекла тя. – Баща ти правеше в онова старо гърне специални ланѝ...

– Махай се! – извикал синът. – Какво ме интересуват брадавиците на твоята внучка?

И затръшнал вратата в лицето на старицата.

Тутакси откъм кухнята се чули силно гърнчене и звънтеж. Вълшебникът запалил магическата си пръчка, отворил вратата и що да види: на старото гърне на баща му бил изра съл един пиринчен крак и то подскачало на едно място насред плочника по пода, като вдигало невъобразим шум. Синът се приближил изумен, но побързал да се отдръпне, щом ви-

гял, че цялото гърне се е покрило с брадавици.

– Отвратително си! – викнал той и първо се опитал да му приложи заклинание за изчезване, после – да го почисти с магия, а накрая – да го изгони от къщата.

Никоя от магиите му обаче не подействала и синът не успял да спре гърнето, което заподскачало след него, излязло от кухнята и също тръгнало да се качва нагоре към спалнята, като подгрънквало и трещяло на всяко от дървените стъпала.

Цяла нощ вълшебникът не мигнал заради покритото с брадавици старо гърне, което блъскало край леглото му, а на другата сутрин упорито заподскачало след него към масата, където била закуската. *Дрън-дрън-дрън* – не мирясвало гърнето с пиринчения крак, а вълшебникът още не бил и гребнал от овесената каша, когато на вратата се почувкало отново.

На прага стоял възрастен мъж.

Излезли заглавия в поредицата

ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ

ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН

ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА

ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ

ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)